

Onderwijsjuriste Katinka Slump geeft in haar columns inzicht in de complexe wet- en regelgeving van het Onderwijsrecht, en wat die regels in de praktijk betekenen voor ouders en leerlingen.

BANGE BESTUURDERS

Angst is een slechte raadgever... In het onderwijs speelt angst een hoofdrol. Bange leerlingen, miskend, gepest of gekwetst, vallen uit en kunnen niet meer naar school omdat de angst hen in de greep heeft. Die angst heeft zelfs een naam: schoolfobie, schoolziek of schoolweigerig. Voor die angst zijn er therapieën.

Minder zichtbaar dan de angst van kwetsbare kinderen, is de angst van volwassenen. Volwassenen leren in hun leven om hun angst te verbergen. Zij moeten immers leiding geven en dat vereist een kordaat optreden, daarbij past niet het beeld van een bibberend juffershondje. Ik heb zelf zo'n angstig hondje. Ze is inmiddels de baas van de roedel en waakt over onze stokoude, bijna dove en blinde hond die door de dementie onvoorspelbaar gedrag vertoont. Dat is een zware taak op haar nog jonge schouder. Hoe slechter de oude hond, hoe feller ons jonge hondje. De angst neemt toe en haar wapen is machogedrag. Ze jaagt iedereen in het harnas als ze zich niet veilig voelt en de controle verliest. Mij houdt ze niet voor de gek, want ik zie een kwetsbaar, blij en aanhankelijk hondje.

Ik heb van mijn honden veel geleerd over schoolbestuurders. Er zijn veel aardige schoolbestuurders die het beste met de mensheid voorhebben. Maar het werk valt nooit mee. De financiën moeten op orde, het team docenten moet op één lijn zitten, met je collegascholen moet je concurreren

om de beste leerlingen te krijgen, maar je moet ze ook te vriend houden. Iedereen bemoeit zich ermee. Amateurs in de medezeggenschapsraden en kritische leden van de Raad van Toezicht. Een inspectie die niet kijkt naar je inspanningen maar naar de cijfertjes. En dan die ouders: ook al doe je nog zo je best, altijd is er wel iets te klagen.

'BESTUREN VERTONEN MACHOGEDRAG OM HUN ANGST TE VERBERGEN'

Ook bij die bestuurders is er angst. Hoe goed zij ook hebben geleerd om hun angst te verbergen, machogedrag verraadt hen. Als ze gaan blaffen en brullen, dan weet ik dat er echt een probleem is. Dan is er angst en moet ik geen grof geschut inzetten, want dan wordt die angst alleen maar groter en worden hulpverleners ingezet, advocaten die de bestuurders moeten beschermen. Dat schiet niet op. Ik zoek dan de juiste woorden, een grapje en een babbeltje. Soms werkt het en kan ik het ijs iets laten dooien.

Ik aai mijn angstige hondje en weet plotsklaps wat ik de volgende keer ga zeggen: Meneer de schoolbestuurder, bent u ook zo bang dat wij er samen niet uitkomen?